

1

ZWANGER

**GEFELICITEERD!
ER GROEIT EEN
ENORME BERG
LIEFDE IN JE**

Sanne Portman

LAAT MIJ MAAR EVEN KWIJT ZIJN

W e kijken elkaar smoorverliefd aan. Joost en ik hebben net ontdekt dat ik zwanger ben en sindsdien stralen we het leven tegemoet. Terwijl ik een half uur geleden op de wc over een blauw staafje plaste, stak Joost de kaarsjes vast aan. Eigenlijk was de test een formaliteit, want dat ons kindje in mijn buik groeit voelde ik aan alles. We proosten met Jip & Janneke-champagne, noemen elkaar liefkozend ‘papa’ en ‘mama’ en verzinnen babynamen. We zweven hoog in de lucht op een roze wolk, niet van plan om de komende negen maanden op aarde te landen.

Zo dacht ik dat het zou gaan als ik zwanger ben. Niet dus. We zijn juist verbaasd als het zandlopertje op de test verandert in de tekst ‘zwanger’. We willen niets liever dan een kindje, maar onze reactie is verre van romantisch. Ik loop van schrik 296 rondjes door de woonkamer en Joost ploft met grote ogen en open mond op de bank neer. Zwanger. Ik?

EN TERWIJL IK MEZELF DIE RUIJITE GEEF, KLIM IK OMHOOG

Een paar weken later zitten we in de wachtkamer van de verloskundige. We treffen het, er is een lactatiemarkt en de hoogzwangere vrouwen staan in de rij. Ik kruip weg in een hoekje en voel me als een alien op de verkeerde planeet. Tepelkloven, spruw en borstontsteking, ik wil het niet weten.

Als onze families na het horen van het babynieuws met cadeautjes aankomen vind ik dat superlief, maar ik heb geen flauw benul wat ik met die sokjes en speentjes aan moet. En wanneer mijn moeder en zusje in de Hema in al hun enthousiasme genderneutrale geboortepakjes uitzoeken, prikken de tranen achter mijn ogen. Als een vriendin me niet veel later het nummer *Kop in het zand* van Nielson stuurt, stromen de tranen over m'n wangen. Hij zingt: 'Laat mij maar even kwijt zijn', en daarmee verwoordt hij precies hoe ik me voel.

Er groeit een baby in mijn buik, een minimensje van ons samen. Groter geluk bestaat er niet. Maar juist omdat het zó bijzonder is, heb ik wat tijd nodig om het tot me door te laten dringen. En terwijl ik mezelf die ruimte geef, klim ik omhoog. Tree voor tree richting die roze wolk, vastbesloten om daar – als ik er eenmaal ben – niet meer vanaf te komen. ●

'IK DENK DAT HET MISGAAT'

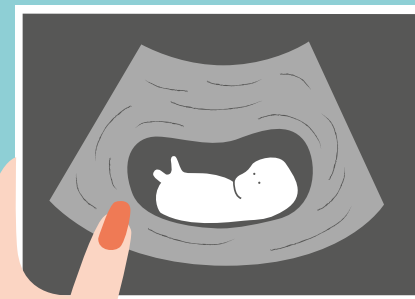
Om vijf uur 's nachts schrik ik wakker van buikkrampen en ren ik naar het toilet. Bloed. Niet uitzonderlijk veel, maar toch genoeg om van te schrikken.

'Ik denk dat het misgaat,' snotter ik als ik de verloskundige aan de lijn heb. Ze luistert, rekent en concludeert dat er nu nog niets te zien is op een echo, omdat ik pas vijf weken zwanger ben. We moeten een volle week afwachten. 'Maar de combinatie kramp en bloed is geen goed signaal,' voegt ze nog wel toe.

Ik zeg de rest van mijn afspraken van die dag af en kruip onder een deken. Ik heb me vastgeklonken aan een klompje cellen, precies zeven dagen lang. Ondanks dat ik wist dat het nog mis kon gaan, was het toch al echt. Ik ben oprecht verdrietig om wat ik misschien heb verloren, maar de onrust is het grootst. Is het nu wel of geen miskraam geweest?

De week kruipt voorbij. Het ene moment voel ik mijn borsten groeien en pijnlijk worden, het andere voelt het alsof mijn menstruatie zich aankondigt. Ik surf het hele internet over, maar niet één pagina geeft duidelijkheid. De combinatie kramp en bloed is een slecht teken, maar zo kort bloeden is weer iets goeds. Ik vind het lastig om op mijn lichaam te vertrouwen, voel steken in mijn buik. Wat betekent dat?

IK HEB ME
VASTGEKLONKEN
AAN EEN
KLOMPJE CELLEN,
PRECIES ZEVEN
DAGEN LANG

COLD FEET

De vrouwenwereld is ingedeeld in twee groepen: 'gewone vrouwen' en moeders. Toen ik net zwanger was, had ik het idee dat ik in een gymzaal aan de kant van de niet-moeders stond, maar dat de moeders aan de andere kant van de gele streep hard probeerden me die kant op te krijgen. 'Kom bij ons! Kom bij ons!' riepen ze. Zwanger zijn is één ding, de moederwereld instappen is wat anders. Ik voelde me eigenlijk nog prima thuis aan mijn eigen kant van de gymzaal.

Maar ook in niemandsland tikt de tijd door. Nog tweeënhalve maand en dan hoor ik definitief bij 'die andere groep'. Vanuit mijn ligstoel op een Italiaanse camping heb ik ruimschoots de mogelijkheid om te bekijken wat dat betekent. Leuke kindjes genoeg. Maar die moeders! Om te beginnen lijkt het alsof de moeders een kapsel-afspraak hebben gemaakt: lekker makkelijk. En waarom zijn moeders zo chagrijnig? Naast mij aan het zwembad zit een kortgeknipte moeder met Heleen van Royens *Godin van de jacht*. Haar twee zoontjes spelen met een bal. Het enige wat ik haar hoor zeggen is: 'Daan, niet doen. Bas, laat dat!' Die avond zien we het gezin in een restaurant. De kinderen klooiën met het eten, de ouders kijken zwijgzaam

Mijn vriend krijgt het zwaar te verduren. 'Het huis moet nu wel opgeruimd zijn,' zegt hij. 'Dat weet je niet, want misschien komt er helemaal geen kind,' zeg ik bits. Om drie minuten later in paniek te snikken over de rommelige staat van onze woning: 'Daar past nooit een baby bij.' Betekenen die hormonen dat ik toch zwanger ben? Of ben ik de vrucht verloren en heeft mijn lichaam dat nog niet door? Ik word heen en weer geslingerd tussen lichaam en emoties en ervaar een heel nieuw verlangen naar een zwangere buik. Ergens in mijn lijf is de knop omgezet: ik ben toe aan zwanger zijn.

De woensdag waarop de echo gepland staat duurt eindelijk. Maar dan is het om vijf uur eindelijk zover. De wachtkamer hangt vol met kaartjes van Niek, Cas, Luna, Reza, Anne-Fleur en Jerome. We laten ons bijna meeslepen. Niet blij zijn, zeg ik tegen mezelf. Straks is het toch niet goed. De afspraak voor ons loopt een kwartier uit. Als we mogen, durf ik bijna niet meer.

De echoscopiste stelt zich voor en legt stap voor stap uit wat ze gaat doen. Schiet nou maar op, denk ik. 'Dit is je blaas,' zegt ze over een zwart vlak. 'En dit is je baarmoeder.' Dan schuift ze iets opzij. 'Hier zie je een vruchtzakje zitten.' Ik hou mijn adem in. 'Kijk', zegt ze, 'daar knippert iets. Je bent echt zwanger.' We zien een cirkeltje met een knipperende cursor alsof WP 5.1 terug is. Dat blijkt het hartje. Het hartje van mijn kindje is een knipperende cursor. Sterker nog, mijn hele kindje is nog niets meer dan alleen die knipperende cursor. 'Hup, groeien maar,' fluister ik tegen de cursor die nog geen oren heeft. Ik ben er klaar voor. ●

WAAROM ZIJN SOMMIGE MOEDERS ZO CHAGRIJNIG?

uit over het meer. En ja, daar zie ik bij de vrouw afhanginge mondhoeken. Waar zou het zijn misgegaan bij dit stel?

Oké, dit is het slechtste voorbeeld dat ik kon treffen, maar het valt me op dat ik bij de meeste moeders verdomd vaak het woordje 'niet' hoor. Dat weinig moeders gevoel voor humor tonen en alles wel heel serieus aanpakken. Is dit mijn voorland?

Op onze volgende camping zie ik een peuter van een jaar of drie met zijn gypies bij het zwembad. Hij vraagt zijn oudere zus: 'Zijn dit waterschoentjes?' En zonder echt op het antwoord te wachten hangen zijn voeten al in het water. Kinderen zijn echt grappig. Maar dan komt moeders de hoek om. 'Sem!' Mama is *not amused*. Ze rukt haar zoon bij het zwembad vandaan en sleept hem mee naar de net opgezette tent. Mijn man en ik kijken elkaar aan: is het erg als gypies nat worden?

Ondertussen lijkt er met het humeur van de vaders niets mis. De vaders lezen hun boek, of *Autoweek*. De vaders spelen met hun kids terwijl de moeders waarschuwingen geven. De rolverdeling lijkt duidelijk: moeder zeurt, vader dolt.

Is het echt zo, of heb ik last van *cold feet*? Er waren aan de Italiaanse zwembaden heus ook leuke moeders. En mijn vriendinnen met kinderen zijn ook geen zuurpruimen. Maar wil iemand mij waarschuwen als ik in de toekomst plotseling mijn haar knip, Heleen van Royen ga lezen en mijn mondhoeken laat zakken? Ik wil geen echte moeder worden. Laat mij maar de papa zijn! ●